

Natália Szunyogová

**Energia lásky
našla ku mne cestu
ČASŤ 3.: V TROJUHOLNÍKU
SMRTI**

Natália Szunyogová

Energia lásky našla ku mne
cestu

alebo Ako som prežila rozpad svojho
života a našla nový

Časť 3.:

V TROJUHOLNÍKU SMRTI

Kráľovná Príroda sa vrátila

Vtedy dávno, keď sa písal tento krátky príbeh, kráčala krásna Kráľovná Príroda pomalým krokom tak, aby nás nerušila. Ani som sa jej nespýtala, kde sa tu vzala a odkiaľ prišla. Skľúčená si sadla do plačúcej púšte, ktorá obišla spálenú dedinu a žalostne spievala smutné piesne. V myslí kráľovnej sa ukryli voňavé lesy, rozsiahle háje a zelené lúky. Každý deň si túto myšlienku chovala, chlácholila ju, starala sa o ňu ako o malé dieťa. Aj kráľovná mala svoje sny, túžby, vízie, ktoré ju hriali pri srdci a poháňali dopredu. Boli podobné, aké máme my. Videla dobre, aké to tu bude krásne, ak budeme chcieť. Videla zelené lesy, lúky plné zvery a vzdušný priestor preplnený vtáctva. Dívala sa na ten obraz každý večer, keď zaspávala. Pozerala si ten krásny film so šťastným koncom a verila mu, verila nám. Myšlienka ma moc, to dobre vedela.

Kráľovná sledovala deti. Deti nezabudli na kráľovnú, sú naladené na harmóniu, krásu a lásku a sú schopné to prenášať na ostatných i na vás dospelých. Mnohokrát ich nevidíte, lebo ste zaslepení. Dokážete ich prijímať a viesť ich tak, ako si to zaslúžia, len nemáte na nich čas, aspoň si to tak myslíte. Keď ich takto tu sledujem, s akým nasadením mi pomáhajú pri zachraňovaní našich lesov, obdivujem ich detskosť, ich spontánnosť, ich hravosť, ich úprimnosť, ich priamočiarosť a ich lásku, ktorú nosia v sebe.

Teta Rakovina rozťahla zranené krídla a prikryla nimi tento kraj.

Kráľovná Príroda ma navštívila, smutne si sadla do suchej trávy a hovorila pokojným hlasom: „Pozbieram poslednú silu a vdýchnem život nášmu potoku,“ riekla a máčala si v potoku ubolené nohy. Poklonila sa mu a pokračovala v rozprávaní. „Potok zablúdi krajinou schovanými cestami, ktoré nájde a po ktorých zatúži. Vrátí sa mu sloboda, vôňa a hlas zdravého potoka, ktorý si zaspieva pri každom svojom kroku.“ V tom sa zabudnutý meander ladne rozvlní dedinou, pripomínajúc krásnu tanečnicu.

Kráľovná vdýchla život aj rieke, zdvihla ruky a vravela: „Rieka, do ktorej sa potok roky skrýva, dostane silu zdravej rieky, ako kedysi. Ešte si na ňu matne pamätá a tajne dúfa, že ju dostane, ale tá tu dnes chýba. Rieka je dnes unavená z tohto svinstva, už nevládze, spomalila svoj krok, nevie sa ladne preplávať odpadkami. Oslobodím ju od ostrých konzerv, ktoré sa v nej kúpu a každý deň zraňujú. Spôsobujú jej bolesť a aj keď je to voda, krváca. Vidím vo vode tiecť krv prameniacu z jej rán. Chcem ju oslobodiť od plastu, kam sa stále dostane, aj keď to vôbec nechce. Dusí sa vo fľaši z plastu a nevie

dýchať, lebo jej dochádza kyslík,“ pozrela na mňa smutnými očami a plakala. Rieka sa na to rozvlnila. Kráľovná pokračovala a ja som ju zaujato počúvala: „Odstráňte odpad v mojom náručí, lebo ma ťahá k zemi. Ťažko sa mi pod ním dýcha. Dusím sa a ak mi nepomôžete, zadusím sa. Čierna skládka ukrýva toxických vojakov, ktorí úspešne bojujú proti mne. Toxický odpad ma zabíja. Ak tu nebude, vráti sa život do mŕtveho meandra a dokáže všetkým, že i on vie dýchať, že ešte nezabudol, že sa v ňom schováva život, aj keď na prvý pohľad vyzerá, že umrel a treba ho navždy pochovať. Túžim močiarom vrátiť vodu a tam, kde je dnes sucho, bude znova močiar plný vody, života a kŕkajúcich žiab. Ak prehovorím meander, aby sa k nám vrátil, on má veľkú moc, on sa o všetko postará. Ak bude chcieť, vodu vyleje tam, kam treba, bez toho, aby som sa ja nejako snažila a ožije celé okolie toku, vyrastú tam rastliny, kry a stromy, ktoré ľúbia vodu. Priletia kačice, kormorány, čajky, potápk, ktoré tu kedysi prebývali. Som slabá, otrávená toxickými vojakmi, ktorí na mňa útočia. Túžim sa zbaviť jedov, ktoré ma unavujú a berú mi silu do života. Rada by som vdýchla život zeleným lesom, ktoré ľúbia farby prírody a schovávajú ich do svojho náručia, len musím nabrať silu. Potom vdýchnem vôňu lesa a započúvam sa do spevu lístia, ktoré si v korunách zatancujú a voľne zalietajú v povetrí,“ vravela kráľovná. Následne sa stalo to, čo vravela, slovami okolie liečila, slová majú väčšiu moc ako zbrane, to dobre vedela.

„Ťažké kovy ma ťahajú k zemi a ja už nevládzem. Toxickí vojaci proti mne bojujú nebezpečnými zbraňami. Voda je tak ufúľaná, že ju nemôžem piť, každý dúšok ma zabíja. Pôda je dnes tak dobabraná, že

na nej nič nevyrastie. Dusím sa toxínmi, ktoré vdychujem. Toxíny sa našli v potravinách, vo vzduchu, i vo vode. Preto toľko ľudí ovládla choroba. Práve tieto jedy, v tomto kraji, sú príčinou toho, že rakovina rozťahla svoje krídla zranené a plné bolesti a prikryla tento kraj. Pani Rakovina prišla medzi nás a bojuje proti nám celkom úspešne. Vzala si mnohých z nás k sebe a ja sa pýtam, kto bude ten ďalší? A ja sa pýtam, ako ju zastaviť? Ovládla malú Amálku, ktorá má dnes leukémiu, nevie sa brániť, lebo je v jej moci. Preto sa ťažko dýcha Kubovi a on i jeho mamka nemôžu v noci spávať, sú unavení, nervózni.“

Kráľovná hľadá odpovede na svoje otázky. Snaží sa prísť na príčinu tohto zla, ktoré ovládlo tento kraj: „Ťažko sa mi dýcha, prepáčte, musím si sadnúť, trošku si pospím, oddýchnem. Pôda plná kovov ma ťaží a uberá mi na sile. Mám obavy, že umriem. Môžete ma zachrániť. Pôdu stačí vyčistiť. Rada by som sa vykúpala v jazere, ale sa nedá, toxickí vojaci plávajú v ňom a útočia na moje telo a pomaly ma zabíjajú. Aké by to bolo, keby som sa mohla v ňom osviežiť bez obáv,“ Vypočuli sme slová kráľovnej, vyľakali sme sa, že ju stratíme a dali sa do práce. Jedna skupina čistila potok a druhá sadila stromy. Tieto deti rozdávali lásku bez toho, žeby ju čakali späť. Stále sa viac a viac dobrovoľníkov k nám pridávalo, odvážala sa stará pôda a navážala sa nová, sadila sa tráva, štvorce trávy z okolitých lúk sa prenášali na okolie dediny. Sadili sa stromy, deti chodili polievať, vysadilo sa niekoľko lesných škôlok. Na niektorých úsekoch sa pekne chytili, na niektorých naopak nie. „Nevadí, skúsime znova,“ povzbudzovala som ich, keď som videla, že deti sa snažia pomôcť. Narazili sme na miesto,

kde kráľovnú ťažila ešte jedna čierna skládka. Obrovská čierna skládka ležala až desať kilometrov od dediny, po toku rieky. Chlapov som priviedla k jaskyni, z ktorej si niekto urobil smetisko. Boli prekvapení, keď v podzemí našli vykopané jachty hlboké až niekoľko desiatky metrov s toxickým odpadom. Všetci sa dali do práce.

Spomalila som a dýchala, uľavilo sa mi, všímala som si krásy dneška, všímala som si ako svitá a deň začína naberať všetky farby krás. Všímala som si slnka, ako sa pyšne týči na oblohe počas obeda, necítila som ani teplo, ktoré mi verne dávalo každý deň a vďaka nemu som dostávala silu do tela. Čo by sa stalo, keby tu Slnko nebolo? Neuvedomovala som si ani túto hrozbu, nepremýšľala som o tom, ani ma nenapadlo, že by sa mohlo niečo také stať. Ani ma myšlienka na takúto hrozbu nenavštívila. Možno preto, lebo som si to nikdy nechcela pripustiť, možno preto, že som sa takejto hrozby bála, možno preto, lebo som o tejto hrozbe netušila. Netušila som nič o tom, že Slnko, ktoré verne každý deň sprevádza moje kroky, by mohlo zaniknúť. Žlté Slnko by sa mohlo zmeniť na červené a potom na guľu rôznych farieb, ktorá by menila tvar. Ukazovala by tie najkrajšie umelecké diela, aké nám vesmír môže ponúknuť, to je pravda, ale iba na chvíľu. Ja by som to už nevidela, ja už by som nevidela tú krásu, táto krása nie je stvorená pre moje oči.

Našťastie, Slnko si prešlo po oblohe od východu, až po západ, vďaka tomu, že Zem sa verne točí okolo Slnka. A vďaka tomu, že Slnko spoľahlivo stojí na jednom mieste a dáva pozor na svet okolo jeho hviezdy a drží ho pohromade. Vďaka tomu prešiel ďalší deň.

Dnes som si cestu naplno vychutnala, aj tým bol dnešný deň odlišný od dní, ktorými som si prešla predtým. Vošla som do domu.

Niekoľko búchal na dvere, neotvorila som ich, lebo som si myslela, že sa mi to len zdá. Potom nastalo dlhé ticho a niekto zabúchal i na okno, okno sa pomaly otvorilo a cez okno do izby vošla láska, bola roztomilá, tiahla ťažký kufor za sebou, rozťahovala si rozkladaciu posteľ, ktorú si priniesla a ľahla si do nej, lebo cítila veľkú únavu, kráčala dlho, kým ma našla. Moje myšlienky sa pritúlili k láske a tiež zaspali. Spokojne som hľadela na ne a sladko som zaspala.

Kráľovná Príroda prehovorila:

„Škoda, že nosíte odpad do lesa len preto, lebo nechcete platiť za odpad. Kopa sa kopí, vyzerá to hrozne, máte tu neporiadok, smrad, potkany, holuby a špinavcov. Prečo ma vnímate ako nepriateľa?“ naštvane kričala a pozerala okolo seba. Medzi nami boli vinníci a ona to dobre vedela.

„Toxický odpad je všade, je v jaskyni, dlhšej niekoľko kilometrov, je aj okolo jaskyne v podzemných šachtách hlbokých až niekoľko desiatok metrov,“ prezradila všetkým to, čo ju ťažilo.

„Toto znečistenie zapríčinilo úmrtia a choroby vo vašej dedine, ale aj v okolí. Znečistili ste vodu natoľko, že sa dostala až ku vám a spôsobila vám rakovinu a aj iné ochorenia,“ namočila pery vo vode, o ktorej rozprávala a dívala sa na vodu v potoku a premýšľala o tom, či urobila dobre, že sa jej napila.

„Nebezpečné látky sa hromadia v pôde!“ kričala kráľovná, „prešli do podzemných vôd a vašich studní, k deťom,“ smutne povedala kráľovná, sadla si a oči jej zaliali slzy. Sledovala som kráľovnú, v jej očiach som videla smútok, ktorý som už dobre poznala, tento smútok sa usadil v tejto doline a nechcel ju opustiť. Už len ticho dodala: „V každej kvapke vody sú vo svojej truhle uložené jedy, ktoré sa tam dostali z odpadu, ktorý roky ukladala firma zaoberajúca sa toxickým odpadom. Sú čierne a bez života, to oni nám spôsobujú zmenu buniek, zdravé sa menia pod ich vplyvom na nezdravé, až rakovinové,“ kráľovná plakala a už sa nevedela zastaviť, nebolo jej rozumieť. Všetci stíchli a dívali sa smerom, kde sedela. Po chvíľke vybehla a už sa nevrátila. Teraz niekde plače, sama so svojimi smutnými spomienkami na deti, ktoré nás nedávno opustili, lebo ich obžrali tieto toxíny, zmenili ich bunky na rakovinové, prešli do metastáz a odišli. Dívala som sa na dvere, ktorými odišla kráľovná, ktorá na ramenách niesla veľkú bolesť. Krčila sa pod jej ťažobou, bola bledá, vysilená a plná strachu. Po chvíľke sa vrátila a pokračovala:

„Vo vode si plavú ťažké kovy, ktoré sú ťažké tak, že ma ťahajú k zemi. Ortuť si migruje v našom kráľovstve a usmieva sa na ňu víťazoslávne, lebo je víťaz, vyhrala nad ňou boj. Zvíťazila nad životom v rieke, potoku, či jazere. Nájde sa i v rybníku a v rybách, ktoré si v nej smutne plavú. Ak by ste sa pozreli na takú kvapku vody z vašej studne bližšie, uvideli by ste tam striebristú pekne vyzerajúcu, pripomínajúcu krásny šperk, ale veľmi jedovatú, ortuť. Voda plná toxínov má pľúca, ktoré mi pripomínajú pľúca dlhoročného fajčiara, sú sivé, zanesené, smutné, so zmenenými bunkami, ktoré plačú za tým

časom, kedy boli plné sily a zdravé. Pamätajú si veľmi dobre, aké to kedysi bolo krásne, keď vedeli ešte dýchať, ale dnes už nemajú sily, aby bojovali s nami, s ľuďmi, ktorí to tu neustále ničia. Tieto choré pľúca máme i my, sme pod vplyvom jedov a ťažko sa nám dýcha, deti majú astmu, každé druhé je na niečo alergické. Ste na vakcínach, sprejoch, tabletách, či sirupoch, ktoré neriešia príčinu, ale len následok. Nezachráni nás ani sprej, ani vakcína, ani tableta, to nie je riešenie, to je len náplasť na bolesť. Riešenie je len jedno a to ozdraviť ma,“ dodala, „vďaka tomu, že sa vyliečim, sa zbavíte chorôb, ktoré vás trápia,“ zamyslela som sa nad myšlienkami kráľovnej.

Z myšlienok ma prerušila kráľovná, ktorá vstala a pokračovala so smútkom v hlase: „Vo vašej dedine, ale aj jej okolí, vznikajú rozsiahle, celkom devastované plochy charakteru „mesačnej krajiny,“ celý les stíchol a každý hľadel na kráľovnú, „voda plná železa spôsobuje koróziu, hrdzu a následne praskanie potrubia v dedine. Pôda je tiež otrávená jedom a nedáva nám úrodu, uschla rovnako ako vaše srdcia. Pesticídov, dusičnanov i ďalších toxínov je plná, behajú si po poliach, po stráňach, lúkach, pasienkoch a neobídu ani naše lesy, zabíjajú všetko živé, čo jej príde do cesty,“ Kráľovná prestala rozprávať a čakala na reakcie ľudí, ktorí sa hromadili okolo nej. Všetci začali kričať, rozhadzovali rukami, kývali hlavami. Nebolo počuť jednu súvislú vetu, lebo sa prekrikovali a nastal veľký chaos. Vtedy vstala kráľovná a rozprávala ďalej: „Dovoľte, aby som pokračovala, porozprávam vám niečo o mne. V pôde je veľké množstvo síry, lebo sa dobre rozpúšťa vo vode a spôsobuje okysľovanie, spomaľuje činnosť mikroorganizmov, znižuje stabilitu pôdy, zosilňuje vyplavovanie